

NUOSTABI KNYGA!

Taylor Jenkins Reid

DRASŠYK
DAR
KARTA

MARY BETH KEANE

BESTSELERIO „ŠILTINĖ“ AUTORĖ

baltos lankos

Mary Beth Keane

Prašyk dar kartą

romanas

Iš anglų kalbos vertė Eglė Naujokaitytė

baltos lankos

vienas

Gilemas gana mielas, bet labai nuošalus, pamanė Lena Teobaldo, pirmąkart čia atvažiavusi. Tai buvo viena tų vietų, kur atvažiavusi atostogų pirmąsias dvi dienas mėgautųsi, bet trečią jau imtų galvoti, kaip grįžti namo. Jis net neatrodė tikras – obelys ir klevai, namai malksnomis dengtais stogais su verandomis, kukurūzų laukai, pieno produktų krautuvėlės, vaikai, gatvėse žaidžiantys stikbolą*, tarsi nematydami, jog jų namai stovi ant pusės akro vejės. Kiek vėliau ji sužinojo, kad vaikai mėgsta tuos pačius žaidimus, kuriuos vaikystėje mieste žaisdavo jų tėvai. Stikbolą. Klases. Spardyti skardinę. Kai tėvas imdavo mokyti sūnų, kaip sviesti kamuoliuką, pirmiausia išstatydavo vaikį vidury kelio, tarsi jie būtų ne užmiestyje, o daugiabučių kvartale, nes jis iš savo tėvo būtent ten ir išmoko šių žaidimų. Ji sutiko leistis į šią kelionę vien tam, kad ką nors doro nuveiktų, nes jei tą šeštadienį būtų likusi Bei Ridže, motina būtų vertusi ją nunešti valgio poniai Venard, kuriai pasimaišė nuo tada, kai sūnus dingo be žinios Vietname.

Suknelė, kurią Lena gavo iš pusseserės Karolinos, kabėjo ant kabliuko už miegamojo durų ir pataisyta laukė, kol po šešių dienų Lena ją užsivilks. Ji susirado ir batelius bei nuometą.

* Į beisbolą panašus gatvės žaidimas.

Beliko tik laukti, tad kai Frensis pasiūlė jai nuvykti pasižvalgyti po miestelį, apie kurį jam papasakojo bičiulis darbe, ji neprieštaravo, juk nuostabi rudens diena ir tikrai būtų šaunu kelioms valandoms ištrūkti į užmiestį, o ji galėtų suruošti užkandžių iškylai. Šią surengė ant suoliuko šalia viešosios bibliotekos, ir per tą laiką, kol jiedu išdėliojo sumuštinis, juos suvalgė ir išgėrė visą termosą arbatos, bibliotekoje apsilankė vos vienas žmogus. Stotelėje sustojo šiaurės kryptimi riedantis traukinys, ir iš jo išlipo trys žmonės. Kitapus miestelio aikštės buvo maisto prekių krautuvėlė, o šalia jos – įvairių prekių parduotuvė, prie kurios stovėjo vežimėlis. Frensis čia atvairavo Lenos tėvo „Datsunu“, kurio grotuve buvo įstrigusi jos brolio Kerolio „Led Zeppelin IV“ kasetė. Lena neturėjo vairuotojo pažymėjimo, apskritai nė nenutuokė, kaip reikia vairuoti. Tiesiog nutarė, kad jai to niekada neprireiks.

– Na, tai ką manai? – kiek vėliau paklausė jos Frensis, jiems riedant Paliseido greitkelio. Lena pravėrė langą ir prisidėgė cigaretę.

– Visai gražu, – atsakė, – ramu.

Ji nusispyrė batelius ir užsikėlė kojas ant prietaisų skydo. Ji buvo paprašiusi dviejų savaitių atostogų – savaitės prieš vestuves ir savaitės po jų, – toji diena, šeštadienis, buvo pirmasis per trejus metus gautų atostogų laisvadienis.

– Ar matei traukinį? Yra ir autobusas, vežantis į Midtauną, – pridūrė jis.

Jo žodžiai iš pradžių jai nuskambėjo kaip eilinė informacija, bet staiga trenkė it perkūnas iš giedro dangaus – jis nori ten apsigyventi. Apie tai anksčiau nebuvo užsiminęs. Jis tik sakė, kad nori apsukti ratą automobiliu, susipažinti su vietove, apie kurią jam pasakojo. Ji manė, kad jis tiesiog nori atitrūkti

nuo visų tų vestuvinių reikalų. Jau pamažu rinkosi giminaičiai iš Italijos ir Lenkijos, o jos tėvų butas buvo užgrioztas maištu ir ištisą parą sausakimšas žmonių. Iš Airijos atvykti niekas neketino, bet kažkokie Frensiso giminaičiai, emigravę į Čikagą, atsiuntė jiems airiško porceliano servizą. Frensis teatsakė, kad jam tai nerūpi. Šiaip ar taip, tai nuotakos šventė. Bet dabar ji suprato, kad jis turi visai kitų ketinimų. Visa tai jai atrodė taip tolima, kad nutarė apie tai daugiau neužsiminti, kol jis pirmas tai padarys.

*

Po kelių savaitių, vestuvėms sėkmingai praėjus, o svečiams seniausiai iškeliavus namo, Lena grįžo į darbą su nauja pavarde ir žiedu ant piršto, o Frensis pareiškė, kad jiems laikas kraustytis iš jos tėvų buto. Jis teisinosi tuo, kad visiems tenka patyliuškai sliūkinti per siaurą svetainę, kurioje Lenos sesuo Natusia sėdi prie savo knygų. Kerolis kone nuolat būdavo prastos nuotaikos, greičiausiai todėl, kad jaunavedžiai užėmė jo kambarį. Nebeliko nė vienos kertelės pabūti vienam. Kiekvieną mielą ten praleidžiamą akimirką Frensis teigė jaučiąs taip, lyg turėtų kaip nors pagelbėti ar kuo nors prisidėti. Jų vestuvinės dovanos buvo sukrautos į stirtas pakampiuose, ir Lenos motina nuolat perspėdavo nesudaužyti krištolo. Lenai tai visai patiko – prie vakarienės stalo susirinkę pustuzinis žmonių, kartais net daugiau, žiūrint kas eidamas pro šalį užsukdavo. Tada jai pirmą kartą toptelėjo: ar gerai pažįsta tą, už kurio ištekėjo?

– Bet, o kur? – paklausė ji.

Jie žiūrinėjo Staten Ailande. Paskui Bei Ridže. Prisilapiojo pastatuose be lifto Jorkvilyje, Morninsaid Haitse, Vilidže.

Ėjo per namus, pilnus svetimų žmonių daiktų, jų nuotraukų ant lentynų, dirbtinių puokščių. Visur ten lankydamosi Lena matė kelią į Gilemą artėjant tarsi kokį išvažiavimą greitkelyje. Prie taupyčių atlyginimų jie pridėjo pinigus, gautus per vestuves dovanų, ir sukaupė pakankamai pirminei įmokai.

Vieną 1974-ųjų sausio šeštadienio rytą, grįžęs po naktinės pamainos ir dar kelių viršvalandžių, Frensis atvažiavo į Bei Ridžą ir paliepė Lenai čiupti savo paltą – jis radęs jiems namus.

– Neketinu niekur važiuoti, – tarė ji, žvelgdama į jį akmeniniu veidu virš kavos puodelio krašto.

Priešais ją sėdintis Andželas Teobaldo sprendė kryžiažodį. Gosia Teobaldo buvo ką tik įmušusi porą kiaušinių į keptuvę. Šešių pėdų ir dviejų colių ūgio Frensis, vilkintis patrulio uniforma, nuraudo.

– Jis tavo vyras, – pasakė Andželas dukteriai. Tai nuskambėjo it koks priekaištas. Tarsi ji būtų pamiršusi surinkti ant kilimo išmėtytus savo žaislus.

– Tu tik jau patylėk, – užtarė ją Gosia, čiaupdama vyrui srėbtuvę. Tada, gesindama ugnį po keptuve, pareiškė: – Pusryčiausime pas Hinšą.

– Nagi, Lena, nuvažiuokime ir pažiūrėkime. Jeigu nepatiks, neimsim.

– O taip, žinoma, – atrėžė Lena.

Po valandos ir dvidešimties minučių Lena sėdėjo prispaudusi kaktą prie stiklo keleivio pusėje ir žvelgė į jų būsimus namus. Lauke ryškiai švietė ženklas su užrašu PARDUODAMA. Hortenzija, pražysianti birželį, kol kas tebuvo kuokštas sušalusių stagarų. Dabartiniai savininkai irgi buvo namie – jų fordas stovėjo prie įvažiavimo, tad Frensis neužgesino variklio.

– Kas ten? Ar tai akmenys?

Link namo kiemo gilumos stūksojo penketas milžiniškų vienas už kitą aukštesnių akmenų, išrikiuotų motulės gamtos prieš šimtus tūkstančių metų, didžiausias jų siekė kone penkias pėdas.

– Rieduliai, – atsakė Frensis, – jų čia visur pilna. Agentas man sakė, kad statybininkai paliko natūralius atitvarus tarp namų. Jie man primena Airiją.

Lena nužvelgė jį tarsi sakydama: tai štai kodėl čia mane atsitempei. Jis jau matėsis su agentu. Jis buvo apsisprendęs. Tos gatvės – Džefersono – ir aplinkinių – Vašingtono, Adamso, Madisono, Monro – namai stovėjo arčiau vienas kito, nei esantys už miestelio, ir Frensis paaiškino, jog taip yra todėl, kad šie namai senesni, pastatyti dar trečiajame dešimtmetyje, kai miestelyje tebebuvo raugykla ir visi eidavo į darbą pėsčiomis. Jis pamanė, kad Lenai tai turėtų patikti. Namų priešaky buvo veranda.

– Su kuo aš bendrausiu? – paklausė ji.

– Su kaimynais, – atsakė jis. – Su žmonėmis, su kuriais susipažinsi. Juk gebi susidraugauti su kitais greičiau nei bet kas kitas. Be to, vis vien kasdien būsi mieste. Turėsi merginas, su kuriomis dirbi. Autobusas stoja čia pat, kvartalo gale. Jei nenori, gali nė nesimokyti vairuoti.

Jis būsiąs jos vairuotoju, pajuokavo.

Jis negalėjo jai paaiškinti, kaip jam reikia medžių ir ramybės, kad pamirštų tai, ką patiria darbe, ir kad persikėlimas tiltu buvo lyg fizinė riba tarp jo ir patruliuojamų vietų, tarsi paliktum vieną gyvenimą ir leistumeisi į kitą. Mintyse jis buvo viską paruošęs: ten egzistuos pareigūnas Glisonas, o čia – Frensis Glisonas. Kai kurie akademijoje dėstę mokytojai, seni šulai, jiems aiškino, kad per savo trisdešimties metų karjerą

išvis nėra griebęsi ginklo, bet Frensiui per pusmetį tarnybos teko tai padaryti ne kartą. Jo seržantas visai neseniai šovė trisdešimtmečiam vyrui į krūtinę per susirėmimą netoli Breknerio greitkelio, ir šis mirė įvykio vietoje. Ir gerai, kalbėjo kiti, nes tas vyras vis vien buvo visiems gerai žinomas narkomanas, ir dar ginkluotas. Seržantas neatrodė dėl to nemaž sutrikęs. Frensis tik linkęsį kartu su kitais, o pamainai pasibaigus patraukė išgerti. Tačiau kitą dieną, kai kažkam teko pasimatyti su vyriškio motina ir jo vaikų mama ir paaiškinti, kas nutikę, mat jos nė už ką nesitraukė iš laukiamojo, regis, vienintelis Frensis jautėsi nekaip. Tas vyras turėjo motiną. Ir pats buvo tėvas. Ne visą gyvenimą buvo priklausomas. Stypsant prie kavinuko ir trokštant, kad tos moterys pagaliau išsinešdintų velniop, atrodė, kad jam priešaky praplaukia visas to vyro gyvenimas – ne tik toji akimirka, kai jis kvailai švaistėsi savo 22-uku*.

Ir nors Lenai apie šitai jis nė žodeliu neužsiminė – tik visad kartodavo, kad darbe viskas gerai, viskas teka sava vaga, – ji nujautė, ką jis nutyli, tad vėl žvilgtelėjo namo pusėn. Ji įsivaizdavo ryškiaspalvių gėlių lysvę palei verandą. Jie galės turėti svečių miegamąjį. Be to, važiuoti autobusu nuo Gilemo iki Manhatano centro užtrunka išties trumpiau nei požeminiu metro iš Bei Ridžo.

*

1974-ųjų balandį, vos kelios savaitės po to, kai jie pakrovė perkraustymo sunkvežimį ir persikėlė šiauriau, į Gilemą, vietinis gydytojas apžiūrėjo Leną nedideliame kabinete šalia kino

* Dvidešimt antro kalibro šautuvas.

teatro ir pranešė, kad ji jau devynias savaites laukiasi. Dienos, kai ji bėga į autobusą, – suskaičiuotos, įspėjo jis. Dabar jai svarbiausia gerai maitintis, ramiai leisti laiką ir per ilgai nestovėti ant kojų. Frensiui naujieną pranešė, kai jiedu vaikštinėjo po sklypą ieškodami, kur pasodinti pomidorą. Priblokštas jis sustojo.

– Juk žinai, kaip tai nutiko, tiesa? – tarė ji kuo rimčiausia mina.

– Tau reikėtų prisėsti, – skubiai tarė jis, metė šalin augalą, čiupo jai už pečių ir nusivedė į kiemelį.

Senieji namo savininkai buvo palikę porą aprūdijusių kaldintos geležies kėdžių, ir tą akimirką jis apsidžiaugė, jog nutarė vis dėlto jų neišmesti. Kurį laiką stoviniavo, tada atsisėdo priešais ją, paskui vėl atsistojo.

– Ar man likti čia sėdėti iki lapkričio? – paklausė Lena.

Suėjus dvidešimt penkioms savaitėms ji liovėsi dirbusi, nes motina varė ją iš proto savo kalbomis apie tai, kad visi tie žmonės, skubantys Port Autoričio autobusų stotyje, dar užgaus ją alkūnėmis ar pargriais. Tądien, kai paskutinį kartą užklojo savo rašomąją mašinėlę apdangalu, kitos merginos iškėlė jai šventę valgomajame ir privertė užsidėti vaikišką kepuraitę, išpuoštą dovanėlių kaspinais.

Kiauras dienas leisdama namie ir turėdama tiek laisvo laiko, kiek niekada nesvajoto, ji pradėjo bendrauti su vyresnių žmonių pora, gyvenančia name iš dešinės, bet moteris staugia mirė nuo šlapimo pūslės vėžio, o jos vyras – vos už poros savaičių, ištiktas širdies smūgio. Žvelgiant į jų tuščius namus, kurį laiką nebuvo matyti nė menkiausio permainų ženklų, ir Lenai jie ėmė panėšėti į šeimos narį, kuriam visi pamiršo pranešti, kas įvyko. Vėjo varpelis, jų pakabintas ant pašto dėžutės,

tebeskimbčiojo. Pora darbinių pirštinių tebegulėjo ant jų šiukšlių konteinerio tarsi laukdamos, jog netrukus kas nors pasirodys ir jas užsimaus. Laikui bėgant jų pievelės pakraščiai apžėlė stagarais. Prie įvažiavimo susikaupė kalnas lietaus merkiamų ir saulės blukinamų laikraščių. Kadangi niekam šie nerūpėjo, vieną dieną Lena nuėjusi juos surinko. Retsykiais agentas įvažiavimu nusivesdavo kokią nors porelę, bet tuo viskas ir baigdavosi. Kažkuriuo metu Lena suvokė: jei neįjungtų televizoriaus, kiaurą dieną su niekuo nesišnekėtų ir negirdėtų žmonių balsų.

Natali Glison gimė 1974-ųjų lapkritį, praėjus lygiai mėnesiui po Frensis ir Lenos pirmųjų vestuvių metinių. Lenos motina atvyko savaitei, bet ilgiau palikti Andželo negalėjo. Jos vyras tesugebėdavo užkaisti vandens arbatai. Motina buvo pažadėjusi atvažiuoti ir pagelbėti Lenai, bet daugiausia laiko praleido palinkusi virš lopšio čiulbėdama:

– Aš tavo močiutė, mažyte. Labai miela su tavim susipažinti.

Vilnone antklodėle apkamšytai Natali snaudžiant vežimėlyje, Gosia dukteriai patarinėjo:

– Lena, privalai išvežti kūdikį į lauką kiekvieną mielą dieną, nesvarbu, ar geras oras, ar prastas, turite pasivaikščioti bent valandą. Pasižvalgyti į medžius, į lygutėlius šaligatvius. Pamojuoti savo kaimynams ir mintyse padėkoti už tai, kaip tau pasisekė. Ir koks ji laimingas kūdikis. Ji jau turi pilną stalčių drabužėlių. Frensis – doras vyriškis. Nuolat tai prisimink. Eik apsipirkti. Susipažink su krautuvinkiniais, paaiškink, kad ką tik čia apsigyvenote. Visi myli naujagimius.

Lena ėmė raudoti. Pasirodžius autobusui ji pajuto begalinę troškimą palikti vežimėlį ant šaligatvio, įlipti paskui motiną su kūdikiu ant rankų ir niekada nebegrįžti.

– Kai gimei, dažnai svajodavau palikti tave su panele Šeflin, ar pameni ją, panelę Šeflin? Įsivaizduodavau, kaip prašau jos tave prižiūrėti, kol nueisiu nupirkti pakelio pieno, ir niekada nebegrižtu.

– Ką? Rimtai? – nustebo Lena. Ašaros kaipmat išdžiūvo. Tai buvo taip netikėta, kad ji papliupo juoktis. Kvatojosi taip stipriai, kad tuoj vėl apsiverkė.

*

Ir tada, vieną 1975-ųjų penktadienį, Aukų atminimo dienos savaitgalį, viršutiniame aukšte supamojoje kėdėje žindydama Natali, dirstelėjusi pro langą Lena išvydo lauke sustojant perkraustymo firmos sunkvežimį. Ji buvo ką tik sužinojusi, kad ir vėl laukiasi, jau antras mėnuo, o gydytojas pajuokavo, kad airis vyras padovanojo jai beveik airių dvynukus. Agentūros iškaba buvo nuimta dar prieš kelias savaites, ir dabar pagalvojusi prisiminė, kad Frensis kažką minėjo apie tai, jog namą pagaliau pardavė. Paskutiniu metu ji jautėsi tokia pavargusi, kad vos sugebėdavo nulaikyti galvą.

Ji nuskubėjo žemyn laiptais į verandą su Natali ant rankų.

– Sveiki! – sušuko naujiesiems kaimynams, ir paskui, pasakodama apie pažintį Frensiui, prisipažino baiminuisis, kad jai išsprūs kokia nesąmonė ir paliksianti jiems prastą išpūdį. Natali tebebuvo alkana ir čiulpė savo mažutį kumštelį.

Šviesiaplaukė moteris nériniuota vasarine suknele ėjo įvažiavimu abiejose rankose nešdama po lempą.

– Nusipirkote šį namą, – pasakė Lena. Jos balsas nuskambėjo oktava aukščiau, nei įprasta. – Aš Lena. Mes čia įsikėlėme pernai. Sveiki atvykę! Gal reikia pagalbos?

– Aš Anė, – atsakė naujoji kaimynė, Lena atpažino airišką akcentą. – O čia Brajanas, mano vyras. – Ji mandagiai nusišypsojo. – Kiek laiko kūdikiui?

– Šeši mėnesiai, – tarė Lena. Pagaliau, pirmąją šiltą metų dieną, pasirodė žmogus, kuris gėrėjosi vaikeliu, besitaikančiu sugriebti jos pirštą. Lena troško apipilti ją klausimais. Iš kur jie atvyko, ar seniai susituokę, kodėl pasirinko Gilemą, kaip jie susipažino, kokią muziką mėgsta, iš kurios Airijos dalies kilusi Anė, gal norėtų kiek vėliau, įsikūrę, užsukti išgerti?

Lena pastebėjo, kad Anė labai daili, bet ne tik. Kartą darbe Lena negavo paaukštinimo – viršininkas ponas Idenas pareiškė, kad tai ne dėl Lenos darbo, tiesiog kita moteris yra ryškesnė asmenybė, o gavus paaukštinimą būtų reikėję pasitikti klientus. Lena nė nenutuokė, ką jis turi galvoje, bet nenorėjo pasirodyti kvaila, tad tiesiog priėmė paaiškinimą ir grįžo prie savo rašomojo stalo. Galbūt tai dėl jos akcento? Labai jau tipiškas Bruklinui. Gal tai dėl jos įpročio po pietų tvarkytis plaukus darbo vietoje? Kartą jai tarp krūminių dantų įstrigo gabalėlis saliero, ir, nors tu ką, niekaip nepavyko išstumti jo liežuvium, tad ilgai nedvejojusi ji kyštelėjusi pirštą į burną išsikrapštė jį nagu. O dabar svarstė: ar ryškia asmenybe, kaip kaimynės, yra gimstama, ar to kada nors išmokstama?

Anė dirstelėjo sau per petį į vyro pusę, prisiglaudė delną prie pilvo ir kiek tyliau tarė:

– Už kelių mėnesių ji sulauks draugijos.

– Nuostabu! – sušuko Lena.

Su ja dar nespėjęs pasisveikinti Brajanas Stenhoupas tuo metu kaip tik ėjo per pievutę joms už nugarų ir nugirdo, ką pasakė žmona. Jis susvirduliavo lyg už ko nors užkliuvęs ir, užuot priėjęs prie moterų, kaip, regis, iš pradžių ketino,

skubiai apsigrėžė ir ėmė toliau krauti daiktus iš sunkvežimio. Lena pasiteiravo Anės, ar ji jaučiasi pavargusi, ar ją pykina. VISA tai – įprasta, paaiškino ji. Kiekvienas nėštumas – kitoks. VISA praverčia prie lovos turėti sūrių sausainukų. Jei peralks, likusią dienos dalį pykins. Anė linktelėjo, bet, regis, patarimas jai pro vieną ausį įėjo, pro kitą išėjo, ir neatrodė, kad girdint Brajanui ji nori toliau apie tai kalbėtis. Lena prisiminė, kad savo laiku ji irgi nemėgo klausytis patarimų. Kiekviena moteris kliaujasi savo patirtimi.

Netrukus prie jų priėjo Brajanas.

– Dirbame kartu su Frensiu, – tarė jis. – Tiksliau tariant, dirbome. Dar prieš kelias savaites irgi priklausiau 4-1 nuovadai.

– Juokauji, – nustebo Lena. – Na ir sutapimas!

– Na, tiesą sakant, ne. – Brajanas nusiviepe. – Jis man ir pranešė apie šį namą. Nejau nieko tau nesakė?

Vėliau, kai Frensis parsirado namo, ji norėjo išsiaiškinti, kodėl jis jai nepapasakojo, kad jie atsikrausto. Juk būtų galėjusi surengti jiems sutiktuvų vakarėlį, paruošti maisto. Juk sakęs, gynėsi jis. Taip, sakęs, kad namą pardavė, atšovė ji, bet neužsiminęs, kad jo bičiuliui.

– Na, nežinau, ar galiu jį taip vadinti, – numykė Frensis.

– Juk kartu dirbate. Kartu pietaujate. Esate pažįstami nuo akademijos laikų. Nejau kurį laiką nebuvote kolegos? Aišku, kad jis tavo bičiulis, – nenusileido Lena.

– Atleisk, – tada tarė Frensis, – visai pamiršau. Jį perkėlė kitur. Seniai nebuvau jo matęs. – Jis priglaudė ją prie krūtinės. – Kaip ta jo žmona? Jie neteko kūdikio, ar pasakojau? Gimė negyvas. Dabar jau bus kokie dveji metai.

Lena aiktelėjo ir mintyse išvydo viršuje lopšyje gulinčios Natali šiltą besikilnojančią pilvelį.

– Kaip baisu.

Tada ji su siaubu prisiminė savo patarimus ir tylią Anės reakciją.

*

Lena ėmėsi įdėmiai stebėti augantį kaimynės pilvą, bet visi jos dėvimi drabužiai buvo per laisvi – platūs seselės chalatai darbo dienomis, o laisvadieniais – plačios palaidinės ir ilgi grindinį kone šluojantys sijonai. Dažnai stebėdama, kaip rytais Anė skuba į savo mašiną su rakteliais rankose, ir matydama, kokia ji laisva moteris, Lena vis pajausdavo plykstelint pavydo kibirkštėlę. Retsykliais, pamačiusi Anę stoviniuojančią lauke, ji patraukdavo prie pašto dėžutės ir mėgindavo ją užkalbinti, bet dažniausiai Anė tik nerūpestingai pamojuodavo Lenai ir eidavo į vidų. Matydama, kad Anės automobilis stovi prie įvažiavimo, ji keliskart nuėjo prie jų durų ir pasibeldė, bet niekas neatidarė. Sykį net įmetė į jų pašto dėžutę laiškėlį klausdama, gal šeštadienio vakarą jie norėtų ateiti vakarienės – gali patys nuspręsti, kada jiems patogiau, – bet jokio atsakymo nesulaukė.

Frensis guodė ją, kad galbūt jie negavo laiškelių. Galbūt ji netyčia pasiėmė paštininkas.

– Gal pats galėtum paklausti Brajano? – maldaujamai tarė Lena.

– Klausyk, – atsakė jai Frensis, – nereikia taip jaudintis. Kai kurie žmonės nemėgsta artimai draugauti. Man tai visai suprantama, o tau?

– Man irgi, visiškai. – Lena gūžtelėjo pečiais ir, paėmusi Natali ant rankų, užlipo į miegamąjį ir prisėdo ant lovos krašto.